

Continental Bulldog

Verbetering qua *uiterlijk* en *gezondheid*

Regelmatig wordt door de Fédération Cynologique Internationale (FCI) en na hen door de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland (RvB) een nieuw hondenras erkend. In deze editie van *Onze Hond* stellen we zo'n gloednieuw hondenras aan je voor, dat in feite een gezondere versie is van een ras dat we al kennen.

De Engelse Bulldogs Crib en Rosa op een schilderij uit 1817. Dit is het type Bulldog waar David Leavitt met zijn Olde Engelse Bulldogge en Imelda Angehrn met haar Continental Bulldog naar streefden.

Op 30 maart werd de Continental Bulldog voorlopig erkend door de FCI en de RvB onder rasstandaard nummer 369. Een erkenning houdt onder andere in dat een ras kan worden tentoongesteld op nationale (CAC) en internationale (CACIB) tentoonstellingen. Na een definitieve erkenning kan de Continental Bulldog ook in aanmerking komen voor internationale titels. Denken we bij Bulldogs in de eerste plaats aan Engeland; de aanvraag tot erkenning van de Continental Bulldog werd gedaan door de Schweizerische Kynologische Gesellschaft (SKG), de nationale kennelclub van Zwitserland. De Bulldogfamilie kent wereldwijd een groot aantal leden, waarvan de Engelse Bulldog de bekendste is.

Overdreven kenmerken

De geschiedenis van de Continental Bulldog begint bij de Zwitserse fokster Imelda Angehrn (kennel 'Pickwick'), die in 1966 haar eerste nest Engelse Bulldogs fokte. Zij is het die in de jaren negentig van de vorige eeuw het overleven van de Engelse Bulldog ter sprake brengt. Imelda is dan al een gerespecteerde fokster van tientallen showkampioenen. In een interview met het Oostenrijks-Duitse kynologische tijdschrift *WUFF* zegt ze: "De Bulldog is in de laatste twintig, dertig jaren vrijwel uitsluitend op schoonheid gefokt en is bijna een lachwekkende verschijning geworden. Hij heeft niets meer van doen met de beschrijving in de rasstandaard. De wijze waarop het ras zich heeft ontwikkeld, heeft enorme consequenties voor wat de gezondheid betreft."

In 2001 startte Imelda een fokprogramma en al drie jaar later kon ze de eerste stappen zetten op weg naar de nationale erkenning van een nieuw ras, dat zij Continental Bulldog noemt. Dat de Engelse kynologie het er niet mee eens is dat er aan hun Engelse Bulldog wordt 'gesleuteld', is geen verrassing. De kritiek dat ze wel eerst dertig jaar fors aan de 'lachwekkende verschijning' van de Engelse Bulldog heeft bijgedragen, is begrijpelijk, maar weerhoudt Imelda niet van haar plannen om een andere weg in te slaan. Imelda Angehrn wil in haar fokkerij van de Continental Bulldog terug naar het oorspronkelijke lichte, beweeglijke en lenige type. Dat betekent automatisch dat de overdreven rastypische kenmerken moeten verdwijnen, echter zonder daarbij de goede eigenschappen van de Bulldog te verliezen. Bij overdreven kenmerken moeten we onder andere denken aan de extreem korte snuiten die kortademigheid en benauwdheid veroorzaken, de extra brede hoofden die een natuurlijke bevalling

kunnen verhinderen, huidplooien die pijnlijke ontstekingen tot gevolg kunnen hebben, het zich moeilijk kunnen voortbewegen, enz. Goede eigenschappen zijn onder andere het vriendelijke, gezellige karakter, en de aanhankelijke en rustige aard van de Engelse Bulldog.

Crib en Rosa

Als zeer succesvol en langjarig Bulldogfokster weet Imelda Angehrn dat voor het creëren van een Bulldog die qua uiterlijk en gezondheid aan haar wensen voldoet, andere rassen – bij voorkeur met Bulldogbloed – nodig zijn. Als eerste valt haar keuze op de Olde Engelse Bulldogge, ook Old English Bulldog of Leavitt's Bulldog genoemd. Dat is een in 1971 door de Amerikaan David Leavitt gecreëerd ras, dat bestaat uit vijftig procent Engelse Bulldog en daarnaast uit de Bullmastiff, American Pitbull en de American Bulldog. Leavitt baseert zich bij zijn creatie op de

GEZONDE GEZINS- OF GEZELSCHAPSHOND

De Continental Bulldog is bijna vierkant met een atletische bouw en toont een duidelijk geslachtstype. De schofthoogte is 42 tot 46 centimeter voor een reu en 40 tot 44 centimeter voor een teef. Het licht ondervoorbijtende gebit is niet zo uitgesproken als bij de Engelse Bulldog, terwijl het hoofd minder rimpels en een duidelijke stop (de overgang van het voorhoofd naar de neusrug) moet hebben. Bij een gesloten mond mogen de tong en de tanden niet te zien zijn. De voorbenen zijn recht en staan dichter bij elkaar dan bij de Engelse Bulldog. Bij de gladde vacht zijn alle kleuren toegestaan (behalve blauw en bruin), altijd in combinatie met een zwarte neus. Ook eenkleurig of gecombineerd met wit, met of zonder masker, is toegestaan. Het ras kan uitstekend fungeren als gezins- of gezelschapshond en kan goed omgaan met kinderen. De levensverwachting is tien tot twaalf jaar. Diskwalificaties op tentoonstellingen zijn onder andere: agressie of extreme schuwheid, geluid maken bij het ademen in stilstand, blauwe ogen, entropion of ectropion. De rasstandaard vind je op www.fci.be door te zoeken onder 'breeds' op 'Continental Bulldog'.

Foto: Wikimedia

Foto: Allgemeiner CBC eV

Continental en Engelse Bulldog. Zoek de verschillen.

Dat de Engelse kynologie het er **niet mee eens** is dat er aan hun **Engelse Bulldog** wordt **'gesleuteld'**, is geen verrassing.

Bulldog zoals die er rond 1800 uitzag. Als voorbeeld neemt hij – en Imelda dus ook – een schilderij van de Bulldogs Crib en Rosa, in 1817 gemaakt door de Britse kunstschilder Abraham Cooper (1787-1868).

In 2000 krijgt Imelda toestemming van de SKG om als proef Engelse Bulldogs te kruisen met de Olde Engelse Bulldogge. Bij de eerste stap gebruikt ze twee Olde Engelse Bulldogge reuen en vier teven die ze met de Engelse Bulldog paart. Behalve Leavitts Bulldogs gebruikt Imelda ook de Bullmastiff, de Franse Bulldog en wellicht nog meer andere verwante rassen. Helaas is alle documentatie over de ontwikkeling van de Continental Bulldog niet meer voorhanden. Echter, langzaam maar zeker treedt er verbetering in, vooral in de gezondheid van het nieuwe ras dat de naam Continental Bulldog krijgt.

Concurrentie

De FCI hanteert zeer strenge eisen als het om de voorlopige en definitieve erkenning van nieuwe hondenrassen gaat. Er moet sprake zijn van acht onverwante bloedlijnen, waarvan de voorouders nergens drie generaties terug verwant mogen zijn, evenals drie generaties nakomelingen, die niet binnen de acht bloedlijnen mogen worden vermengd. Er moeten in elke bloedlijn twee reuen en zes teven zijn die geen broers of zusters zijn.

In januari 2011 kan de grondlegster van de Continental Bulldog, samen met de president van de in 2004 opgerichte 'Continental Bulldog Club Schweiz' het complete dossier aan het bestuur van de SKG overhandigen. In hetzelfde jaar bezoekt Imelda Brussel en overhandigt daar de benodigde papieren voor de voorlopige erkenning aan Yves De Clercq, de Executive Director van de FCI.

Dan blijft het stil in Brussel, totdat de FCI in 2013, zonder opgave van redenen, de voorlopige erkenning afwijst. Het verhaal gaat dat The Kennel Club dwarsligt omdat men geen concurrentie met hun Engelse Bulldog kan accepteren. Inmiddels hebben Frankrijk en Tsjechië het ras nationaal erkend. Ook het Verband für das deutsche Hundewesen (VDH), de Duitse kennelclub, geeft met ingang van 2015 een voorlopige erkenning aan de Continental Bulldog. Het feit dat Imelda Angehrn een kort lijntje heeft met de SKG, de FCI en de bekende Zwitserse invloedrijke kynoloog Dr. Hans Räber heeft ongetwijfeld bijgedragen aan de succesvolle introductie van een nieuw Bulldogras, dat op alle fronten – gezondheid en uiterlijk – een verbetering is. De onvermijdelijke vraag werpt zich op of de kynologie behoefte heeft aan steeds meer nieuwe erkende hondenrassen. De afbeeldingen hiernaast, van de Continental Bulldog versus de Engelse Bulldog geven het antwoord op deze vraag. ■

Foto: Thomas Tschanz

Imelda Angehrn, grondlegster van de voorlopig erkende Continental Bulldog.